

CRONICA

Nr. 9, sep. 2004

revistă de cultură

fascinația lecturii

Spre Europa, prin cultură și informație!

Nicolae BUSUIOC

Dacă ar fi să intrăm în Europa numai prin artă și informație șansele noastre cresc brusc și nu știu dacă nu am fi forțați să spargem performanțele de timp, 2007 rămânând o limită prea îndepărtată. M-am gândit la problema în cauză citind titlul unui volum apărut sub egida Centrului de informare comunitară și marketing al Bibliotecii „Gh. Asachi” din Iași: *ALBASTRU: prin artă și informație, în Europa!* Original și frumos. Frumos pentru că orice culoare, în întregul ei spectru de nuanțe provoacă mult mai mult decât o plăcere a ochilor și a unei stări de confort interior. Conferințele incluse în cartea amintită fac o adevărată demonstrație în acest sens. Artiști ai culorilor, critici, lingviști, sociologi, teoreticieni, cărturari, oricare ar fi logica, toți justifică și impun importanța fiecărei nuanțe, în contexte și formule diferite, cu valori și semnificații diferite. Dar de ce *albastru*? Pentru că este „cea mai imaterială dintre culori”, pentru că dorim ca „planeta albastră” să devină un Eden sau pentru că este cea mai apropiată omului și sublimului, adâncului de ocean și cerului nesfârșit? Simona Tănăsescu susține că alegerea cerului înstelat deasupra noastră pentru steagul Uniunii Europene a fost extrem de inspirată, cu semnificația alianțelor, a toleranței și a bunelor guvernări în lume, iar după Simona Modreanu, deși culoarea aceasta și-a câștigat locul cuvenit doar de prin secolul al XII-lea, albastrul este simbolul adevărului și al înțelepciunii, mergând până la a aplană contradicțiile și alternanțele ce ritmează existența oamenilor.

Românii nu duc lipsă de *albastru*, tocmai de aceea vocea lor s-ar auzi destul de bine în „corul” Europei reunite. Gama cro-

matică accentuează modelele culturale, iar acestea conduc la luminarea identității lor. Își extrag culoarea din apă, din azurul cerului, de la Voroneț și chiar din eminesciana *floare albastră*, mai greu le vine când se gândesc la sângele propriu, dacă pomesc de la ideea că noblețea este susținută doar de „sângele albastru”. Vorba altui conferențiar: cultura românească nu a avut nicio dată inhibiții privind accesul în spațiile vaste ale culturii occidentale, creativitatea autohtonă nu a trăit complexe de marginalizare, numai că, spun eu, realitățile de azi sunt atât de pregnante încât ne este imposibil a nu ne da seama că altele sunt criteriile de integrare. Ce rămâne de făcut? Să credem în reflexele noastre culturale. Aura Dvoracek și colectivul ei merită toate felicitările pentru că realizează un proiect complex de comunicare interculturală sub genericul *Albastru*: expoziții, conferințe, afișe și cataloage, bibliografii și volume dar și impactul asupra mediului comunitar. Un mare pas a fost însăși expoziția consacrată aniversării a 50 de ani de la adoptarea *Convenției europene a Consiliului Europei*, un al doilea este chiar acest interesant volum, tipărit prin eforturile unei edituri cu bani puțini și cu multă bunăvoință. Oare când *actul cultural* va fi susținut cu adevărat de factorii politici și administrativi de la nivelul județului? Nu ei dețin seifurile? În campaniile electorale sloganul lor începe invariabil cu *lașul cultural*... Și după aceea totul se liniștește, e atâta tăcere încât se aude clar doar vaietul speranțelor. Prăpastia abisală continuă pe fondul nepăsării și al ingratitudinii. Să-i ungem cu mult mai mult *albastru*, cine știe, în timp poate rezultatele vor fi cu totul altele.